

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobců: **a) J. T., b) L. T.,** zastoupeni JUDr. Petrem Moravcem, advokátem se sídlem Dlouhá 16, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje,** se sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary, v řízení o kasačních stížnostech žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 16. 12. 2009, č. j. 30 Ca 24/2008 – 57,

takto:

I. Kasační stížnosti **se zamítají**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Včas podanými kasačními stížnostmi se žalobci a) J. T., b) L. T., domáhají u Nejvyššího správního soudu zrušení rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 16. 12. 2009, č. j. 30 Ca 24/2008 – 57, a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Plzni (dále též „krajský soud“) napadeným rozsudkem ze dne 16. 12. 2009, č. j. 30 Ca 24/2008 – 57, zamítl žalobu a) J. T., b) L. T. (dále též žalobci), kterou se domáhali zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje (dále také „krajský úřad“), ze dne 11. 1. 2008, č. j. 2426/MP/07, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobců proti rozhodnutí Městského úřadu města Cheb (dále též „městský úřad“) ze dne 23. 10. 2007, č. j. 315602430, ve spojení s rozhodnutím o opravě zřejmých omylů a nesprávností ze dne 8. 11. 2007, č. j. 31562430 (dále také „napadené rozhodnutí“), kterým byl žalobcům vyměřen místní poplatek za užívání veřejného prostranství od 2. 7. 2007 do 22. 10. 2007 ve výši 871 071 Kč (dále též „poplatek“). Krajský soud především, i s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2009, č. j. 9 Afs 86/2008 - 89, s jehož závěry se zcela ztotožnil, neshledal opodstatněnou žalobní výtku, že

uzavřením smlouvy o výpůjčce s městem Cheb byli žalobci vyňati z působnosti vyhlášky města Cheb č. 6/2005, o místním poplatku za užívání veřejného prostranství (dále jen „vyhláška“). V tomto směru na žalobce nedopadají závěry vyslovené Ústavním soudem v nálezu ze dne 22. 3. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 21/02, neboť žalobci nebyli vlastníky předmětného pozemku. Pokud proto tento pozemek používali toliko pro své osobní potřeby, resp. jako manipulační plochu v souvislosti s výstavbou či opravou nemovitosti ve svém vlastnictví, nemohou se dovolávat výhod, které podle judikatury Ústavního soudu svědčí toliko vlastníku nemovitosti, která je veřejným prostranstvím. Krajský soud neshledal důvodnou ani druhou skupinu žalobních výtek, že žalovaný nesprávně - s odkazem na zák. č. 100/1988 Sb. o sociálním zabezpečení (dále jen „zákon č. 100/1988 Sb.“), který neobsahuje definici pojmu veřejně prospěšný účel - konstatoval, že stavby, které byli žalobci podle smlouvy o výpůjčce povinni na obec převést, nemají veřejně prospěšnou povahu, a proto vadně aplikoval čl. 8 vyhlášky. Je tomu tak proto, že zákon č. 100/1988 Sb. na danou věc vůbec nedopadá a že žalobci nesplňují podmínky čl. 8 vyhlášky. Činnost žalobců proto nebylo možno podřadit čl. 8 vyhlášky. Nejednalo se o akci, jejíž výtěžek by byl určen na charitativní nebo veřejně prospěšné účely. Naopak žalobci používali pozemek jako obslužný pozemek k realizaci vlastní stavby na jiných pozemcích. Veřejně prospěšný účel v užívání pozemku pak nelze spatřovat ani v tom, že se smluvně zavázali provést rekultivaci pozemku po ukončení platnosti smlouvy o výpůjčce pozemku.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podali žalobci jako stěžovatelé (dále jen „stěžovatelé“) společně kasační stížnosti, které opřeli o důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

Stěžovatelé především namítli, že uzavření smlouvy o výpůjčce pozemkové parcely s příslušenstvím č. 2036/06/Soukr., ze dne 3. 10. 2006 s městem Cheb, na jejímž základě byli oprávněni uvedený pozemek bezplatně užívat, je rozhodnou skutečností pro zodpovězení otázky, zda měl být místní poplatek vyměřen či nikoliv. S poukazem na nález Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2005, sp. zn. Pl ÚS 21/02, potom dovozují, že jako osobám oprávněným užívat dotčený pozemek nelze místní poplatek za užívání tohoto pozemku vyměřit. Jestliže vlastník pozemku jim tento pozemek půjčil, pak tím vykonával své vlastnické právo. Pokud by tomu tak být nemělo, došlo by k porušení ústavně zaručeného práva na ochranu vlastnického práva. S poukazem na zákon č. 100/1988 Sb., který neobsahuje definici pojmu „veřejně prospěšný účel“ mají za to, že byl nesprávně vyložen čl. 8 odst. 2 písm.b) vyhlášky. Pokud se totiž ve smlouvě zavázali provést rekultivaci pozemku – výstavbu chodníků, osazení laviček, výsadba zeleně, jedná se o „počínání ve veřejném prospěchu“. Skutečnost, že k vyměření místního poplatku nemělo vůbec dojít vyplývá i z toho, že vyhláška – konkrétně čl. 1 odst. 2 písm. b), podle něhož je předmětem poplatku umístění stavebních, prodejních nebo reklamních zařízení, provádění výkopových prací – na ně vůbec nedopadá. Ze smlouvy totiž jednoznačně vyplývá účel využití pozemku pro vybudování manipulační plochy a parkovací plochy v návaznosti na realizaci výstavby „obchodního centra Dragon“. Pozemek tak nebyl využíván k účelu, který předpokládá vyhláška v čl. 1 odst. 2, resp. § 4 odst. 1 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o místních poplatcích“). O tom ostatně rozhodl v obdobných věcech krajský soud již dříve. Bylo tomu např. ve věci sp. zn. 30 Ca 109/2008, 30 Ca 65/2008, 30 Ca 82/2008 a 30 Ca 99/2008. Krajský soud měl proto i v této věci rozhodnutí žalovaného zrušit a vrátit mu k dalšímu řízení. Není ani rozhodné, zda

tuto okolnost namítli před odvolacím správním orgánem, či nikoliv (rozpor s čl. 1 odst. 2 vyhlášky). Žalovaný správní orgán byl totiž povinen podle § 50 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“) přihlédnout i ke skutečnostem, které vyšly najevo a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí, a to i když nebyly uplatněny. Žalovaný tak ale neučinil. Postupoval proto v rozporu s ustanovením § 50 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků. Jeho rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Stěžovatelé proto z uvedených důvodů navrhli, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský úřad se k podané kasační stížnosti vyjádřil toliko tak, že pokud jde o stížnostní bod III. 3., kterým je rozhodnutí krajského úřadu (žalovaného) vytýkán rozpor s čl. 1 odst. 2 vyhlášky, s ustanovením § 4 odst. 1 zákona o místních poplatcích a porušení ustanovení § 50 odst. 3, 7 zákona o správě daní a poplatků, pak jde o nepřípustnou stížní námitku. Stěžovatelé totiž tyto své výtky vůči rozhodnutí krajského úřadu neuplatnili již v podané správní žalobě, ač tak učinit mohli. Krajský úřad proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro nepřípustnost.

Z obsahu předložených spisů vyplývá, že dne 3. 10. 2006 uzavřeli město Cheb na straně jedné a stěžovatelé na straně druhé smlouvu o výpůjčce č. 2036/06/Soukr., kterou město Cheb přenechalo stěžovatelům do dočasného užívání (do 13. 8. 2008) pozemkovou parcelu č. 200/1 – ostatní plocha, zeleň, o výměře 5397m2 včetně staveb chodníků, opěrných zdí, a porostů na ní umístěných, vše v k. ú. Cheb, obec Cheb, na LV č. 1. (dále jen „předmětný pozemek“). Podle čl. II. 2. byl předmětný pozemek přenechán stěžovatelům pouze za účelem vybudování dočasné manipulační plochy a parkovací plochy v návaznosti na realizaci stavby „Obchodního centra Dragoun“. Podle čl. VII. 2. smlouvy byli stěžovatelé zavázáni k povinnosti před skončením smlouvy na vlastní náklad zrekultivovat celou pozemkovou parcelu č. 200/1 a provést na ní následující úpravy: výstavbu chodníků, osazení laviček, výsadbu zeleně, výsadbu záhonů růží a ostatních porostů a provést výstavbu potřebných opěrných zdí. Co do rozsahu provedení uvedené rekultivace a úprav, byli stěžovatelé povinni provést tyto úkony minimálně v takovém rozsahu, který byl znám z dokumentace sadových úprav v době předání předmětu výpůjčky stěžovatelům, pokud se nedohodnou jinak (3.). Podle bodu 4. téhož článku smlouvy se stěžovatelé zavázali převést vlastnické právo k vybudovaným stavbám (bod 2.), které podléhaly kolaudačnímu řízení na město Cheb, a to za úplatu 100 Kč. Městský úřad stěžovatelům stanovil rozhodnutím ze dne 23. 10. 2007, č. j. 315602430, ve spojení s rozhodnutím o opravě zřejmých omylů a nesprávností ze dne 8. 11. 2007, č. j. 31562430, místní poplatek za užívání veřejného prostranství od 2. 7. 2007 do 22. 10. 2007 ve výši 871 071 Kč. Proti tomuto rozhodnutí se stěžovatelé odvolali ke krajskému úřadu. Krajský úřad jejich odvolání zamítl rozhodnutím ze dne 11. 1. 2008, č. j. 2426/MP/07D. Toto rozhodnutí krajského úřadu po té stěžovatelé napadli neúspěšnou správní žalobou, přičemž předmětem řízení před Nejvyšším správním soudem v této věci je právě zákonnost rozsudku krajského soudu, ze dne 16. 12. 2009, č. j. 30 Ca 24/2008 – 57, kterým byla zamítnuta žaloba stěžovatelů.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které

uplatnili stěžovatelé v podané kasační stížnosti a přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná.

Řízení před Nejvyšším správním soudem je podle ustanovení § 109 s. ř. s., obdobně jako řízení před krajskými soudy (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), založeno na dispoziční zásadě. Podle ustanovení § 109 odst. 2 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán rozsahem kasační stížnosti; to neplatí, je-li na napadeném výroku závislý výrok, který napaden nebyl, nebo je-li rozhodnutí správního orgánu nicotné. Podle ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné [§ 103 odst. 1 písm. c)] nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d)], jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné. Podle ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřihlíží. Ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. pak zakotvuje zásadu, podle níž kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

Ve světle uvedené zásady proto Nejvyšší správní soud došel k závěru, že je podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná námitka kasačních stížností stěžovatelů o tom, že byl stěžovatelům stanoven poplatek v rozporu s čl. 1 odst. 2 vyhlášky, resp. § 4 odst. 1 zákona o místních poplatcích nebo proto, že by rozhodnutí krajského úřadu bylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, když žalovaný v souladu s § 50 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků nepřihlédl ke všem skutečnostem, které vyšly v průběhu řízení najevo (správně mělo být uvedeno ustanovení § 2 odst. 3 téhož zákona). Je tomu tak proto, že se jedná o důvody, které stěžovatelé neuplatnili již v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohli.

Vázán dispoziční zásadou nebyl Nejvyšší správní soud sto se zabývat ani otázkou platnosti žalobou napadeného rozhodnutí (srov. § 32 odst. 7 v návaznosti na ust. § 32 odst. 2 písm. d/ zákona o správě daní a poplatků), ke které jinak správní orgán přihlíží z úřední povinnosti. Nemohl však odhlédnout od okolnosti, že z žalobou napadeného rozhodnutí krajského úřadu nevyplývá, podle jakého hmotně-právního předpisu žalovaný uvážil, že zde byla povinnost stěžovatelů k úhradě poplatku. Tato okolnost pak mohla být i příčinou, proč stěžovatelé v podané žalobě výslovně nebrojili proti hmotně-právní podstatě vyměřeného poplatku.

Není opodstatněná stížnostní námitka obsažená v bodě II. 1. kasační stížnosti, že oprávnění stěžovatelů užívat předmětný pozemek, jež jim vzniklo na základě smlouvy, je překážkou pro vyměření místního poplatku stěžovatelům podle norem veřejného práva.

Mezi účastníky řízení nebylo sporné, že předmětný pozemek je veřejným prostranstvím, ani to, že jej stěžovatelé byli oprávněni užívat, a také jej užívali na základě smlouvy ze dne 3. 10. 2006. Naopak spornou byla otázka důsledků uzavření této smlouvy pro oblast veřejného práva, tj. otázka zda skutečnost - uzavření smlouvy s vlastníkem pozemku (obcí Cheb), na jejímž podkladě byli stěžovatelé oprávněni bezúplatně předmětný pozemek užívat – je překážkou stanovení místního poplatku stěžovatelům za

zvláštní užívání veřejného prostranství (pozemek již není veřejným prostranstvím), a proto u něj nelze aplikovat zákon o místních poplatcích a vyhlášku, či nikoliv.

Otázkou, zda je existence soukromoprávního vztahu opravňující osobu povinnou k úhradě poplatku (v této věci stěžovatelů) překážkou k vydání rozhodnutí o stanovení poplatku za užívání veřejného prostranství, či nikoliv, se Nejvyšší správní soud zabýval již dříve. Bylo tomu tak v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2009, č. j. 9 Afs 86/2008 - 89, který byl publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 1934/2009, ve kterém vyslovil právní názor, že: *„Pronajme-li si nájemce pozemek, který je veřejným prostranstvím ve smyslu § 34 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, pak jeho povinnost hradit nájemné vyplývající ze soukromoprávního nájemního vztahu nenahrazuje veřejnoprávní povinnost platit místní poplatek za zvláštní užívání veřejného prostranství dle § 4 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, (dále jen „zákon o místních poplatcích“).*

Jak Nejvyšší správní soud uvedl již dříve v rozsudku ze dne 16. 7. 2009, sp. zn. 9 Afs 86/2008 (čl. 92 až 94), na který lze v podrobnostech odkázat, splňuje-li pozemek ve vlastnictví obce zákonné znaky veřejného prostranství (§ 34 zákona č. 128/2000Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů), a hodlá-li tento pozemek kdokoliv (v této věci stěžovatelé) užívat způsobem, který předpokládá zákon o místních poplatcích, o čemž není mezi účastníky sporu, nelze vyloučit, aby byl současně užíván na základě závazkového vztahu. Tak tomu bylo i v této věci.

Byť se ve věci, která je nyní Nejvyšším správním soudem projednávána nejedná skutkově o zcela identickou věc, lze právní závěry vyslovené v rozsudku sp. zn. 9 Afs 86/2008, bezezbytku vztáhnout i na nyní projednávanou věc. Je tomu tak proto, že v zásadě není, vyjma existence protiplnění, materiálního rozdílu v rozsahu užívání věci na základě nájemní smlouvy (užívání pozemku za úplatu - sp. zn. 9 Afs 86/2008) a užívání věci na základě smlouvy označené jako smlouva o výpůjčce (užívání pozemku bez úplaty - sp. zn. 7 Afs 37/2010). Nejvyšší správní soud proto neshledává důvody k tomu, aby se odchýlil od svého dřívějšího právního názoru, který vyslovil v rozsudku ze dne 16. 7. 2009, č. j. 9 Afs 86/2008 - 89, jakož i právního názoru krajského soudu v této věci, a to že soukromoprávní titul k užívání pozemku, který je jinak veřejným prostranstvím nepředstavuje překážku k tomu, aby byl stěžovatelům současně (za splnění zákonných podmínek) vyměřen i místní poplatek za užívání veřejného prostranství podle zákona o místních poplatcích.

Je tomu tak proto, že v předmětné věci je třeba důsledně od sebe odlišit soukromoprávní rovinu pro užívání předmětného pozemku od roviny veřejnoprávní. Smlouvou ze dne 3. 10. 2006 (o výpůjčce) byli stěžovatelé oprávněni užívat předmětný pozemek ze soukromoprávního titulu. Užívání pozemku je v tomto případě odvozeno od vlastnického práva města Cheb (jako součásti tzv. vlastnické triády), jak správně podotkli stěžovatelé. Jejich právo užívat předmětný pozemek (bezúplatně) tak má svůj původ v rovině soukromoprávní.

V této věci však byl současně předmětný pozemek i „veřejným prostranstvím“. Z tohoto důvodu byli oprávněni pozemek užívat i jiné subjekty (fyzické i právnické osoby), a to právě z toho titulu, že se jednalo o veřejné prostranství. Vlastník předmětného

pozemku (město Cheb) pak byl povinen toto oprávnění – obecné užívání - strpět. Podstatou a důvodem platby místního poplatku za zvláštní užívání veřejného prostranství je pak naopak okolnost, že konkrétní část veřejného prostranství - předmětný pozemek - nemohl být v rozhodné době od 2. 7. 2007 do 22. 10. 2007 užíván ostatními subjekty odlišnými od vlastníka (veřejnoprávní rovina). Je-li totiž veřejné prostranství veřejným statkem, pak místní poplatek za jeho zvláštní užívání (§ 4 zákona o místních poplatcích) představuje odvod za omezení práv ostatních uživatelů, kterým jinak užívací právo předmětného pozemku svědčilo právě z titulu, že šlo o veřejné prostranství.

Nelze proto přisvědčit stěžovatelům, že by nebyli povinni k úhradě poplatku za užívání veřejného prostranství (předmětného poplatku podle zákona o místních poplatcích) a za podmínek stanovených příslušnou obecní vyhláškou (v této věci vyhláškou města Cheb č. 6/2005). Na tom nic nemění ani skutečnost, že stěžovatelé s městem Cheb uzavřeli smlouvu, kterou jim předmětný pozemek přenechal vlastník pozemku – město Cheb - do bezplatného užívání. Naopak, byli to právě stěžovatelé, kteří si měli být vědomi toho, že budou povinni k úhradě místního poplatku, pokud omezí právo ostatních uživatelů k užívání veřejného prostranství.

Lze proto obecně konstatovat, že pokud pozemek, který je veřejným prostranstvím, užívá osoba rozdílná od vlastníka, a to bez ohledu na právní titul, který k tomuto užívání vede (výpůjčka, nájem), může tomuto subjektu (za splnění podmínek daných zákonem a příslušnou místní vyhláškou) vzniknout povinnost k úhradě místního poplatku. Je tomu tak proto, že uzavřením smlouvy o výpůjčce nebo i nájemní smlouvy, užívaný prostor (pozemek) osobou odlišnou od vlastníka neztrácí charakter veřejného prostranství. Je-li pak tento prostor (pozemek) současně užíván zvláštním způsobem, s nímž zákon o místních poplatcích spojuje vybrání místního poplatků, je příslušná obec oprávněna vyměřit tomuto uživateli místní poplatek. Tak je tomu i v této věci.

Nejvyššímu správnímu soudu jsou známy závěry ke kterým došel Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 22. 3. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 21/02, když vyslovil právní závěr, že: „*... právní závěr, podle něhož by byl vlastník pozemku povinen platit poplatky za zvláštní užívání svého pozemku, který byl jako veřejné prostranství označen obecně závaznou vyhláškou obce, by mohl být, podle okolností, v rozporu s ústavní ochranou vlastnictví. V takovém případě by totiž došlo ke zpoplatnění výkonu vlastnického práva veřejnou mocí. Umístí-li tedy např. vlastník pozemku označeného jako veřejné prostranství na svůj pozemek reklamní zařízení (což je jeden z příkladů tzv. zvláštního užívání veřejného prostranství), ..., neměl by zásadně být subjektem poplatkové povinnosti za zvláštní užívání veřejného prostranství.*“ O tento případ však v této věci nešlo. Stěžovatelé nebyli vlastníky předmětného pozemku, ale pouze jeho smluvními uživateli. K počátku bezplatného užívání předmětného pozemku došlo ze strany stěžovatelů již za stavu, kdy byl veřejným prostranstvím. Toho si měli být stěžovatelé při uzavírání smlouvy vědomi. Okolnost, že byli stěžovatelé oprávněni užívat předmětný pozemek, nevylučuje, aby jim byl současně, byť jako smluvně oprávněným uživatelům, vyměřen místní poplatek. Je tomu tak proto, že místní poplatek je poplatek za kvalifikované užívání veřejného prostranství, které brání v jeho užívání ostatním subjektům, jež jim svědčí právě z titulu, že jde současně o „veřejné prostranství“.

O zásahu do vlastnického práva by pak bylo možno usuzovat toliko v případech, kdy by obec, v mezích svých zákonných kompetencí, rozhodla o tom, že je určitý pozemek (ve vlastnictví konkrétní osoby) „veřejným prostranstvím“. V tomto okamžiku lze dovozovat zásah do užívacího práva (jeho rozsahu) vlastníka pozemku. O tento případ však v této věci nejde. Předmětný pozemek je ve vlastnictví obce, která se statutem pozemku jako veřejného prostranství souhlasila a tento souhlas nesporně předcházel uzavření smlouvy o výpůjčce mezi stěžovateli a městem Cheb. Námitky stěžovatelů, že krajský soud nereflektoval porušení ústavně zaručeného práva stěžovatelů na ochranu vlastnického práva, resp. jedné jeho složky, ze strany správních orgánů je proto lichá.

Stěžovatelé dále v kasační stížnosti nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že nesplnili podmínky pro to, aby v jejich věci bylo aplikováno ustanovení čl. 8 odst. 2 písm. b) vyhlášky. S blíže neurčitým poukazem na „konstantní judikaturu soudů ČR“ pak k tomuto svému závěru argumentovali tak, že jejich smluvní závazek provést rekultivaci pozemku – výstavbu chodníků, osazení laviček , výsadbu zeleně, výsadbu záhonů růží a ostatních porostů lze označit za počínání ve veřejném prospěchu.

Námitka stěžovatelů, že krajský soud nesprávně vyložil ustanovení čl. 8 odst. 2 písm. b) vyhlášky je neopodstatněná.

Krajský soud ve svém rozsudku podrobně rozvedl, z jakých důvodů má za to, že stěžovatelé nesplňovali podmínky pro to, aby nemuseli hradit místní poplatek. Těmto právním závěrům nelze ničeho vytknout. Toto ostatně nečiní ani stěžovatelé, když tuto svou námitku o nesplnění podmínek blíže nerozvedli. Nejvyšší správní soud má ve shodě s krajským soudem za to, že stěžovateli provedená rekultivace předmětného pozemku není – slovy stěžovatelů „počínáním ve veřejném prospěchu“, ani slovy zákona (§ 4 zákona o místních poplatcích) činností na veřejně prospěšné účely.

Zcela naopak, stěžovateli provedená a ve smlouvě specifikovaná rekultivace užívaného pozemku byla plněním ve prospěch vlastníka pozemku, resp. specifickou formou protiplnění za přenechání užívacího práva k předmětným pozemkům, jakož i závazkem uvést užívaný pozemek do stavu, který zde byl před započetím jeho užívání stěžovateli. Tato okolnost jednoznačně vyplývá ze samotné smlouvy o výpůjčce. Z čl. I. a II. smlouvy ve spojení s čl. VII odst. 2., 3. a 4, totiž vyplývá, že stěžovatelům byl přenechán do užívání předmětný pozemek, včetně staveb chodníků a opěrných zdí na něm umístěných. Jinými slovy vyjádřeno, součástí smlouvy označené jako smlouvy o výpůjčce, která je jinak bezúplatná, jednoznačně vyplýval závazek stěžovatelů vůči vlastníku pozemku (městu Cheb) nejen uvést vypůjčený pozemek do původního stavu, ale taktéž provést jeho technické zhodnocení (čl. VII. odst. 3 a 4 smlouvy) minimálně však v mezích dokumentace, jak byla známa ke dni „předání předmětu výpůjčky“. Z předmětné smlouvy tedy nijak nevyplývá, že by na jejím základě městu Cheb stěžovateli poskytnuté protiplnění bylo činností směřující k veřejně prospěšným účelům. Právě naopak, tato činnost je činností ryze ve prospěch vlastníka předmětného pozemku a nic na tom nemění ani okolnost, že tímto vlastníkem je právě obec, resp. město Cheb.

Krajský soud při svém rozhodování proto nepochybil, pokud došel k závěru, že užívání předmětného pozemku stěžovateli není akcí pořádanou na veřejném prostranství,

že její výtěžek není určen na veřejně prospěšné účely, a proto podléhá poplatku za užívání veřejného prostranství, resp. že nelze na věc aplikovat ustanovení čl. 8 odst. 2 písm.b) vyhlášky.

Zcela nepřípadný je pak v této souvislosti poukaz stěžovatelů na zákon č. 100/1988 Sb. Je tomu tak proto, že tento zákon správní orgány ani krajský soud při svém rozhodování neaplikovaly. Nadto krajský soud zcela přiléhavě účastníkům řízení objasnil, že odkaz pod čarou jakéhokoliv právního předpisu (tedy včetně vyhlášky) nemá normativní povahu (není závazný).

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal opodstatněným požadavek stěžovatelů na zrušení napadeného rozsudku krajského soudu, a proto kasační stížnosti podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem podle ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití ustanovení § 120 s. ř. s. Stěžovatelé ve věci úspěch neměli a podle obsahu spisu úspěšnému účastníku řízení (žalovanému krajskému úřadu) žádné náklady v řízení o kasační stížnosti před soudem nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. dubna 2010

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu